

Sentencja

- 1) Tolerowanie w rozumieniu art. 9 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych jest pojęciem prawa Unii i nie można uznać, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego tolerował długotrwałe i utrwalone używanie w dobrej wierze przez osobę trzecią znaku identycznego z jego własnym, o którym to używaniu wiedział od dawna, jeżeli był pozbawiony wszelkiej możliwości sprzeciwienia się tej sytuacji.
- 2) Rejestracja wcześniejszego znaku towarowego w danym państwie członkowskim nie stanowi warunku koniecznego do rozpoczęcia biegu terminu utraty roszczenia w wyniku tolerowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 dyrektywy 89/104. Przesłankami koniecznymi do rozpoczęcia biegu tego terminu, których spełnienie winien ustalić sąd krajowy, są, po pierwsze, rejestracja późniejszego znaku towarowego w danym państwie członkowskim, po drugie, fakt, że znak ten został zgłoszony do rejestracji w dobrej wierze, po trzecie, fakt używania późniejszego znaku towarowego przez właściciela w państwie członkowskim, w którym znak ten został zarejestrowany, i po czwarte, wiedza właściciela wcześniejszego znaku towarowego o rejestracji znaku późniejszego oraz o fakcie jego używania po dokonaniu rejestracji.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego nie może domagać się unieważnienia rejestracji identycznego późniejszego znaku towarowego określającego identyczne towary w wypadku długotrwałego jednoczesnego używania tych dwóch znaków w dobrej wierze, jeżeli w okolicznościach takich jak występujące w postępowaniu przed sądem krajowym używanie to nie wpływa lub nie jest w stanie negatywnie wpływać na podstawową funkcję znaku towarowego, jaką jest zagwarantowanie konsumentom wskazania pochodzenia towarów lub usług.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-90/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa siedliskowa — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora — Artykuł 4 ust. 4 oraz art. 6 ust. 1 i 2 — Ustalenie działań priorytetowych dla specjalnych obszarów ochrony oraz ich właściwa ochrona — Brak gwarancji właściwej ochrony sądowej specjalnych obszarów ochrony położonych w archipelagu Wysp Kanaryjskich)

(2011/C 331/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Interwenient) popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: M. Pere, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 4 oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, s. 7) — Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty — Środki ochronne — Makaronezyjski region biogeograficzny

Sentencja

- 1) Nie ustalając, na podstawie art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, działań priorytetowych dla specjalnych obszarów ochrony, będących terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty w makaronezyjskim regionie biogeograficznym, położonych na terytorium hiszpańskim i wymienionych w decyzji Komisji z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w makaronezyjskim regionie biogeograficznym na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, oraz nie tworząc, ani nie stosując, zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 92/43, stosownych środków ochronnych oraz systemu ochrony, który umożliwiłby uniknięcie pogarszania stanu siedlisk przyrodniczych, jak również niepokojenia gatunków, zapewniając ochronę specjalnych obszarów ochrony obejmujących tereny wskazane w decyzji 2002/11, a położone na terytorium hiszpańskim, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy wyżej wymienionych przepisów przytoczonej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Mesopotamia Broadcast A/S METV (C-244/10), Roj TV A/S (C-245/10) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone C-244/10 i C-245/10) (¹)

(Dyrektywa 89/552/EWG — Telewizyjna działalność nadawcza — Możliwość wydania przez państwo członkowskie zakazu wykonywania działalności na jego terytorium przez nadawcę telewizyjnego z siedzibą w innym państwie członkowskim — Uzasadnienie dotyczące działania na szkodę porozumienia między narodami)

(2011/C 331/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht